

V. Tribunal du travail néerlandophone de Bruxelles, 9 juin 2017

Loi coordonnée du 14 juillet 1994, article 25^{sexies} – Autorisation préalable – Ordre public

L'article 25^{sexies}, § 1er, 2°, qui stipule que le Fonds spécial de solidarité ne peut accorder d'intervention pour des prestations de santé dispensées à l'étranger qui n'ont pas fait l'objet d'une autorisation préalable du Collège des médecins-directeurs, est une disposition d'ordre public à laquelle d'éventuelles précisions contraires publiées sur le site web de l'INAMI ne peuvent porter préjudice.

N° de rôle : 15/1891/A

X. c./INAMI

...

II. Voorwerp van de vordering

3.

(...), hierna “eiseres” genoemd, stelde beroep in tegen de beslissing d.d. 8 april 2015 van het College van Geneesheren-Directeurs van het RIZIV, aan haar betekend met brief van 20 april 2015 en verder toegelicht door haar ziekenfonds met brief van 28 april 2015.

Met deze beslissing werd “eiseres” aanvraag d.d. 1 april 2015 (datum van ontvangst bij het RIZIV) tot tegemoetkoming vanuit het Bijzonder Solidariteitsfonds voor in het buitenland verleende verzorging afgewezen.

Het betreft de kosten voor behandelingen radiotherapie en hypothermie verstrekt in de periode van 14 juli 2014 tot 1 augustus 2014 in het Instituut Verbeeten te Tilburg (Nederland), voor een totaal bedrag van 24.915,18 EUR.

Deze aanvraag werd ingediend na ongunstig advies van de adviserend geneesheer en van de geneesheer-directeur van het Nationaal Verbond der Socialistische Mutualiteiten.

4.

“Eiseres” vordert te zeggen voor recht dat zij recht heeft op een tegemoetkoming in haar medische kosten, zoals aangevraagd.

III. Bevoegdheid en ontvankelijkheid

5.

De rechtbank is bevoegd voor de behandeling van het geschil (art. 167, 1ste lid van de Ziekteverzekeringwet en art. 580, 2° (of 581, 2°) Ger. W.).

6.

Het beroep d.d. 10 juli 2015 tegen de beslissing d.d. 8 april 2015 van het College van geneesheren-directeurs van het RIZIV, betekend aan “eiseres” met brieven van 20 april 2015 en 28 april 2015, werd ingesteld binnen de beroepstermijn van drie maanden (art. 23 van de wet van 11.04.1995 betreffende Het Handvest van de Sociaal Verzekerde). Bijgevolg is de vordering ontvankelijk.

IV. Beoordeling

7.

Artikel 25 van de Ziekteverzekeringswet (versie van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissing) bepaalt:

“Bij de Dienst voor geneeskundige verzorging wordt een Bijzonder Solidariteitsfonds opgericht dat wordt gefinancierd door een voorafname op de in artikel 191 bedoelde inkomsten, waarvan het bedrag en het deel daarvan dat wordt toegewezen aan de tegemoetkomingen toegekend krachtens artikel 25quater/1, § 2, voor ieder kalenderjaar worden vastgesteld door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Het College van geneesheren-directeurs beslist binnen de perken van de financiële middelen van dit Fonds en met naleving van de door de Algemene raad uitgevoerde toewijzing over de tegemoetkomingen vanuit dit Fonds aan de in artikel 32 bedoelde rechthebbenden.

Het Bijzonder Solidariteitsfonds verleent slechts een tegemoetkoming indien is voldaan aan de in deze afdeling gestelde voorwaarden en indien de rechthebbenden hun rechten hebben doen gelden krachtens de Belgische, buitenlandse of supranationale wetgeving of krachtens een individueel of collectief gesloten overeenkomst en voor zover ze de gevraagde bedragen effectief verschuldigd zijn. Het Fonds verleent slechts tegemoetkomingen in de kosten van geneeskundige verstrekkingen waarvoor, in het concrete geval, in geen tegemoetkoming voorzien is krachtens de reglementaire bepalingen van de Belgische verzekering voor geneeskundige verzorging of krachtens de wettelijke bepalingen van een buitenlandse regeling voor verplichte verzekering. Worden niet ten laste genomen door het Bijzonder Solidariteitsfonds: (...opsomming...).”.

De voorwaarden waaraan moet worden voldaan voor een tegemoetkoming vanuit het Bijzonder Solidariteitsfonds voor in het buitenland verleende geneeskundige verstrekkingen worden bepaald door artikel 25^{sexies}, § 1 van de Ziekteverzekeringswet, zoals vervangen door artikel 24 van de wet van 7 februari 2014 (B.S., 25.02.2014).

Het moet gaan om een behartigenswaardig geval, zoals gedefinieerd aan de hand van zes voorwaarden, en de toestemming van het College van geneesheren-directeurs is vereist voordat de geneeskundige verstrekkingen in het buitenland worden verleend.

8.

Het RIZIV heeft de tussenkomst geweigerd, precies omdat niet aan deze laatste voorwaarde werd voldaan: de toestemming werd niet gevraagd door “eiseres” en derhalve ook niet verleend door het College van geneesheren-directeurs.

Het RIZIV onderstreept hierbij dat artikel 25^{sexies} van de Ziekteverzekeringswet van openbare orde is en stelt dat “eiseres” de toelichting van dit artikel op de website van het RIZIV verkeerd interpreteert.

“Eiseres” meent dat zij de voorafgaande toestemming niet nodig had omwille van de hoogdringendheid van de verstrekkingen: de behandelingen in Tilburg werden voor het eerst besproken tijdens een consultatie met behandelend geneesheer, (...), op 27 juni 2014 en de behandeling werd reeds op 8 juli 2014 opgestart.

“Eiseres” verwijst als rechtsbron naar de website van het RIZIV, waar zij las: “Let op: U moet voor uw vertrek naar het buitenland een akkoord hebben ontvangen van het College van geneesheren-directeurs (behalve in het geval van aangetoonde en onverwachte situaties)”.

9.

De rechtbank oordeelt als volgt:

Gelet op de duidelijke bepaling van artikel 25*sexies*, § 1, 2° van de Ziekteverzekeringswet staat het buiten kijf dat het Bijzonder Solidariteitsfonds geen tussenkomst kan verlenen voor in het buitenland verleende geneeskundige verstrekkingen, welke niet het voorwerp zijn geweest van een voorafgaande toestemming van het College van geneesheren-directeurs.

Het betreft een bepaling van openbare orde, waarvan derhalve niet kan worden afgeweken. Deze bepaling voorziet niet in een uitzondering wegens “hoogdringendheid van de verstrekkingen”.

Toelichtingen op de website van het RIZIV kunnen geen afbreuk doen aan wettelijke bepalingen van openbare orde. De toelichting in kwestie is trouwens volkomen verenigbaar met het voorschrift van artikel 25*sexies*, § 1, 2° van de Ziekteverzekeringswet, zoals het RIZIV terecht opmerkt.

“Eiseres” diende haar verzoek tot tegemoetkoming vanuit het Bijzonder Solidariteitsfonds slechts in bij haar ziekenfonds op 28 augustus 2014, daar waar de therapieën in kwestie reeds voltooid waren op 1 augustus 2014.

Er werd eenvoudigweg nooit een akkoord gevraagd, niet in de korte periode tussen de eerste bespreking van de therapieën op 27 juni 2014 en het opstarten ervan op 8 juli 2014, niet tijdens de behandelingsperiode, en ook niet in de weken erna.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat er op grond van de voorliggende stukken wordt vastgesteld dat “eiseres” ook geen toestemming heeft gevraagd aan de adviserend geneesheer van het ziekenfonds, zoals dit nochtans was vereist tot aan de wijziging van artikel 25*sexies* door de wet van 7 februari 2014 (in werking sinds 07.03.2014).

Het is vanuit een menselijk oogpunt zeker aannemelijk dat de administratieve afhandeling van een en ander niet de eerste prioriteit van “eiseres” was, gelet op de medische problematiek waarmee zij werd geconfronteerd. Het is bovendien niet duidelijk of “eiseres” door de voorschrijvende arts voldoende werd ingelicht van de kosten, verbonden aan de voorgestelde behandelingen in het buitenland; evenmin is duidelijk of “eiseres” zelf het initiatief heeft genomen om daarover inlichtingen in te winnen bij haar ziekenfonds voor haar vertrek naar Tilburg.

Hoe dan ook zijn dit elementen die in geen geval een tussenkomst vanuit de sociale zekerheid (sector ziekteverzekering) kunnen rechtvaardigen: zowel het RIZIV als de rechtbank moeten de wetgeving toepassen.

Het RIZIV heeft de aanvraag tot tussenkomst vanuit het Bijzonder Solidariteitsfonds terecht afgewezen, op grond van het ontbreken van de voorafgaande toestemming voor de geneeskundige verstrekkingen in het buitenland van het College van geneesheren-directeurs; het betreft een correcte toepassing van artikel 25*sexies*, § 1, 2° van de Ziekteverzekeringswet.

De wettelijke voorwaarden tot tussenkomst moeten cumulatief worden vervuld. Dit maakt(e) het onderzoek of er al dan niet sprake is van een behartigenswaardig geval overbodig.

De bestreden beslissing d.d. 8 april 2015 is volledig naar recht verantwoord, en het beroep ongegrond. De vordering van “eiseres” tot tussenkomst vanuit het Bijzonder Solidariteitsfonds wordt derhalve afgewezen.

10.

Overeenkomstig artikel 1017, 2de lid van het Gerechtelijk Wetboek wordt de overheid of de instelling belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 580, 581 en 582 1° en 2°, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de gerechtigden, steeds in de kosten verwezen, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is. Dit is zeker niet het geval.

Het RIZIV wordt daarom veroordeeld tot de kosten. Deze werden door “eiseres” begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 131,48 EUR, daar waar het sinds 1ste juni 2016 toepasselijk bedrag 131,18 EUR bedraagt.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

Na eensluidend mondeling advies van mevrouw... , substituut-arbeidsauditeur,

In eerste aanleg en op tegenspraak;

Verklaart de vordering van “eiseres” ontvankelijk doch ongegrond ;

...